

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျိုဇေ

အမုန်းသင့် ကျိန်စာ

(အမုန်းသင့် ကျိန်စာ)

အခန်း(၁)

“ဒေါ်မြဟင်္သာတို့ လင်မယား စီးသွားတဲ့ ကား ပင်းတယအလွန်မှာ မှောက်လို့ တဲ့ ။ တောင် အောက်ကို ကျသွားတယ်။ ကားလည်း မီးလောင်သွားတယ်။ အလောင်းတောင် ရှာမရဘူးတဲ့ ”

“ရှင်”

သတင်းဆိုးကြောင့် မြသရဖီတစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်တိုင်မီးလောင်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရ ပြီး ခေါင်းထဲလည်း မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“အန်တီလေး”

အန်တီဆိုပေမယ့် ဒေါ်မြဟင်္သာဟာ မြသရဖီအတွက် မိခင်နှင့်မခြားပါ။ မေမေသေဆုံးသွားခဲ့ ကတည်းက သူမကို ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ မြသရဖီ ငါးနှစ်သမီးလေးကတည်းကပါ။

ယခုဆို မြသရဖီတောင် အသက်(၂၀)ပြည့်ခဲ့ပါချေပြီကော။ ဘွဲ့ရပြီးလို့ သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်နေသည့်အချိန်။

မြသရဖီရဲ့ အန်တီလေးဟာ အပျိုကြီးအဖြစ်နှင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေလာခဲ့ရာမှ ပြီးခဲ့ သည့် ခြောက်လခန့်က လက်ထပ်သွားခဲ့သည် ။

ကိုယ့်မြို့မှာ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သည့်၊ ဟော့ဖြစ်စေသည့်သတင်းပါ။ အန်တီဟာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ကာမှ ခရီးသွားရင်းတွေ့ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲ ကောက် ပြီးလက်ထပ်ခဲ့သည် ။

ဘယ်သူမှ တားလို့ မရ၊ ဆီးလို့ မရ။

ဦးဝင်းနောင်ဆိုသည့်လူဟာ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ဗလကောင်းကောင်း ၊ ရှေးမင်းသား ဝင်းဦး တို့လို။ နောက် သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အန်တီလေးဟာ ခရီးတွေ ခဏခဏထွက်လိုက်တာ၊ ယခု ရှမ်းပြည်ဘက် အလည်သွားရင်း ပင်းတယအနီးမှာ ကားမှောက် သည့်သတင်း ကြားခဲ့ရပေပြီ။

မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း မြသရဖီတစ်ယောက် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိရသည် ။ အဒေါ် ကိုအားကိုးနေရသည့်သူမ၊ ဘဝပျက် ကမ္ဘာပျက်ရသည့်ကိန်းပါ။

“အဲဒါ ဟိုလူကြီးကြောင့်၊ အန်တီလေးကို ခရီးခဏခဏထွက်အောင် လုပ်လို့ ခုလို အက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်ရတာ။ အန်တီလေးခမျာ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ သေရှာတယ်”

မြသရဖီရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသလို ဟု နန်းဟု နန်းလောင်မြိုက်နေရ သည် မို့ အပြစ်တင်စကားတွေဆိုနေစဉ် လာပြီး သတင်းပေးသည့် ဦးအောင်လင်းကပင်....

“ဟဲ့ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မီးလောင်သွားတာဆိုရင် အဆိုးထဲကအကောင်း နင်က ဒေါ်မြဟင်္သာရဲ့ မွေးစားသမီးမဟုတ်လား။ အမွေတွေ နင်ပဲရမှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီလေးမှာ တူ၊ တူမတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သရဖီကိုလည်း စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးတာမဟုတ်လို့ တရားမဝင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှိသမျှအမျိုးတွေ အမွေလုကြဦးမှာ ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အန်တီလေးတစ်ယောက်လုံးတောင် သေသွားရှာရပြီပဲ ဦးလေးရယ်

။ ဘာအမွေမှ မမက်မော ပါဘူး။ ကဲ သရဖီ ပင်းတယကို လိုက်သွားချင် တယ်။ အန်တီလေးရဲ့ မီးလောင်သွားတဲ့ ရုပ်ကြွင်းကို သွားပြီးကြည့်မယ်၊ အရိုးကောက်မယ်။ ဦးလေးစီစဉ်ပေးပါဦး”

“နင့်ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေရော လိုက်ကြဦးမှာ လား။ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းမေးကြည့်ပါဦး”

“ဦးလေးပဲ လှမ်းပြီးအကြောင်းကြားပေးပါ။ ဖုန်းနံပါတ်စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါ”

ဦးအောင်လင်းဆိုတာ သူတို့ မိသားစုနှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးပါ။ တောင်ငူမြို့မှာ အန်တီလေးက ရွှေဆိုင်ဖွင့်ပြီး၊ မြသရဖီကတော့ ကျောင်းတက်နေရသည် မို့ အန်တီလေးရဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေကို ဘာမှ နားမလည်။

ယခု သတင်းဆိုးကြောင့် ပင်းတယလိုက်သွားဖို့ ကအစ ငွေဘယ်က ယူရမှန်းမသိ။ ရန်ကုန်မှ တောင်ငူသို့ ခေတ္တပြန်ရောက်လာတာကိုက အန်တီလေးထံမှာ ငွေတောင်းရန်။

အန်တီလေး ခရီးထွက်သွားသည် မို့ အိမ်ပေါ်တောင် တက်ရတာမဟုတ်။ သော့ပိတ်သွားသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ တန်းလျားမှာ အိမ်အကူ ဒေါ်ပြီးနှင့်အတူ ခေတ္တတည်းခိုနေထိုင်ရသည့်အဆင့်။

သို့သော် အန်တီလေးအရေးကိစ္စပေါ်လာသည့်အခါ မြသရဖီတွေဝေမနေ။ မျက်ရည်လည်ရွဲ နှင့်ပင် အန်တီလေးဆင်ထားသည့် နားကပ်ကိုချွတ်ရောင်းပြီး သူမ ပင်းတယသို့လိုက်ဖို့ ချက်ချင်း ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။ ။ အမြန်ဆုံးလိုက်နိုင်လေ ကောင်းလေပေါ့။

သည် စဉ် ဆွေမျိုးများ သို့ ဖုန်းလျှောက်ဆက်နေသည့်

ဦးအောင်လင်းမှာ သရဖီကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ဖုန်းပြန်ပေးရင်း...

“နင့်အမျိုးတွေကလည်း မစွံပါဘူးဟာ၊ ဘယ်သူမှ လိုက်မယ့်သူမရှိဘူး။ ကားကြီးတစ်စီးလုံး မီးလောင်သွားမှ တော့ ဘာလိုက်လုပ်မှာ လဲလို့၊ ဒီမှာ သပိတ်သွတ်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်တို့၊ တိုက်သော့ ဘယ်မှာလဲ၊ ရွှေဆိုင်သော့ ဘယ်မှာ လဲနဲ့ ...ဒါတွေပဲမေးနေတယ်။ လေသံတွေက တော့ဟေ့၊ မြဟသံထက် ပစ္စည်းတွေက ပိုပြီးအရေးကြီးနေတဲ့ ပုံပဲ။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး သေကုန်ကြပြီဆိုတော့ အမွေတွေ သူတို့ ဝေယူရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဆွေ့ဆွေ့ချန်နေကြတယ်။ ဟောပြောရင်းဆိုရင်း လာကုန်ကြပါပြီ”

အန်တီလေးမှာ မောင်နှမလေးယောက်ရှိပြီး အန်တီလေးက အငယ်ဆုံးပါ။ မိဘက ချမ်းချမ်း သာသာကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အန်တီလေးရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကြောင့် ယခုလို တိုက်နှင့်ကားနှင့် ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းနှင့် ကြီးပွားနေတာဖြစ်ပြီး....

ကျန်မောင်နှမတွေကတော့ လောဘတွေသာ ချမ်းသာပြီး၊ လူတွေက နေနိုင်ရုံ၊ စားနိုင်ရုံ လောက်သာ။

သရဖီမေမေက နို့ညှာဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပြီမို့ ကျန်သည့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် သူ့မိသားစုနှစ်စု တောင်ငူမှာ ရှိသည် ။

အန်တီလေးသတင်းကြားလို့ ဆိုင်ကယ်တွေနှင့် ပေါက်ချလာသူများမှာ ဦးကြီးမိသားစုနှင့် ဦးငယ်ရဲ့ မိသားစုတွေ။

ဦးအောင်လင်းရော မြသရဖီပါ သူတို့ ကိုငေးကြည့်နေဆဲ၊ ဦးလေးအကြီး ဦးမြကျော်သူက ခြံထဲမှာ ဆိုင်ကယ်မရပ်ခင် ရန်လိုသည့် အသံနှင့်

“ဘယ်မှာ လဲဟေ့ တိုက်သော့၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ရမယ်။ ကိုင်စရာ ရှိတာ ကိုင်ရမယ်။ ကားမှောက်တာ မနက်ဆယ်နာရီ၊ အခုဆယ့်နှစ်နာရီ တောင်ရှိပြီ။ မြန်မြန်စီစဉ်မှ ။ သက်ပျောက်ဆွမ်း တောင် မမီတော့ဘူး။ တောက် ချက်ချင်းအကြောင်းကြားတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဟေ့ မပြုံး . . .ပေး စမ်း သော့”

သူက အစ်ကိုအကြီးဆုံးပီပီ အာဏာပါဝါတွေပြပြီး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ ကြံပေ မယ့် ဦးအငယ် ဦးမြဇော်ထွေးကလည်း အကျော မခံ။

“တောက် ဒီကောင်မလေးဟာ ပျက်စီးဖို့ ဖန်လာတော့ တစ်သက်လုံး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေလာရာကနေ ဘယ်ကကောင်မှန်းမသိ ညာ ကကောင်မှန်းမသိတဲ့ လူကို ကောက်ယူပြီး ခုလိုဒုက္ခ ရောက်ရတော့တာ ပဲ။ မိသားစုကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတယ်။ ဟေ့ မိပြုံး . . .ဘယ်မလဲတိုက် သော့၊ ခုချိန်ကစပြီး ငါတို့ မိသားစုနှစ်စုလုံး ဒီမှာ လာနေမယ်။ မြဟင်္သာ ရဲ့ နာရေးကိစ္စအဝဝကို ငါတို့ တာဝန် ယူဆောင်ရွက်ရမယ်။ နေရေးထ က် သေရေးခက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ ငါတို့ သာ မရှိရင် မလွယ်ဘူး။ ဘယ်မ လဲ . . . သူမွေးထားတဲ့ မြသရဖီ၊ ဟင်းဟင်း . . . အရေးအကြောင်းကျ ငို ဖော်တောင် ရရဲ့ လား။ ဒင်းက ဒီတူမမှ တူမထင်တာလေ။ ကဲ ကြာတ ယ်။ ပေးစမ်း . . . သော့”

အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိသည့် ဖြူဖြူပုပု မပြုံးခမျာ ဦးမြကျော် သူနှင့် ဦးမြဇော်ထွေးကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာကြည့်ရင်း . . .

“ကျွန်မကို သော့မပေးခဲ့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မလိုအိမ်ဖော်ကို ဘယ်သော့ အပ်ခဲ့မလဲ။ ဦးတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ဒါဆို သော့က သူ့နောက် ပါသွားတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် မြသရဖီ . .

. နင့်ကိုအပ်ခဲ့သလား။ မှန်မှန်ပြော။ ဘာလဲ . . . အမွေတွေအားလုံးကို မောင်ပိုင်စီးဖို့ ကြံနေသလား။ ဟင်းဟင်း . . . ငါတို့ သနားလို့ လူဖြစ်လာရတဲ့ ကောင်မလေး”

“ကျွန်မဆီမှာ လည်း မရှိပါဘူးရှင်၊ သရဖီ အန်တီလေးကို မမိလိုက်ပါဘူး။ သော့ကတော့ ခါတိုင်းလည်း အန်တီလေးဟာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ထံ အပ်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် သူသွားလေရာ ယူသွားချင်လည်း သွားမှာ ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ ပင်းတယကို ဒီနေ့ပဲ ကားငှားပြီး လိုက်သွားချင်ပါတယ်။ အန်တီလေးရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ်သနစ်ကို လိုက်ပြီး ကြည့်ချင် ပါသေးတယ်”

မျက်ရည်တွေနှင့်မြသရဖီကို ဦးမြကျော်သူက မာန်လိုက်ဟောက်လိုက်သည်။ ။

“ဘာအပိုတွေ လျှောက်လုပ်မှာ လဲ၊ ဟိုကဖြင့် မီးလောင်ပြီး ပြာဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာ ပဲ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်မယ်။ သပိတ်သွတ်ဖို့ က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်”

သူတို့ တူဝရီးတွေ ကျွက်ကျက်ညံနေကြတုန်း ခြံဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပုံက ကမူးရှူးထိုး။ ခရီးဝေးက လာရသည့်ပုံ။

လူငယ်တစ်ယောက် ကားထဲမှ အမြန်ဆုံးဆင်း လာပြီး သူတို့ လူအုပ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်ရင်း . . .

“ကျုပ်က ဦးဝင်းနောင်ရဲ့ သား လင်းနဒီပဲ။ ဒေါ်မြဟင်္သာရဲ့ ဆွေမျိုးထဲက ဘယ်သူ ပင်းတယ လိုက်မှာ လဲ။ ကျုပ် ပင်းတယသွားမလို့ ”

သူ့အသံက စိန်ခေါ်သည့်အသံ။ လူဟန်ကလည်း မဲ့ပြီးနှင့် ။ ထောင့်မကျိုး။ ဧကန္တ သူက လည်း သူ့အဖေ လက်ထပ်သွားတာကို အစာမကျေ

သည် လားမသိ။

မြသရဖီ အလျင်အမြန် ရှေ့သို့တိုးထွက်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မ လိုက်မယ်၊ အန်တီလေးအတွက် ကျွန်မ လိုက်ပါ့မယ်ရှင်။ ဦးလေးတို့ ထဲကလည်း တစ်ယောက်ယောက်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

မြသရဖီ သူဦးလေးနှစ်ယောက်ကို အားကိုးတကြီး တောင်းပန်တောင်းဆိုပေမယ့် သူတို့ ရုပ် တွေက ဘီလူးသဘက်လို ခက်ထန်လျက်။

“ဘာလို့ လိုက်ရမှာ လဲ။ ဟိုမှာ သေကျေကုန်လို့ ပြာဖြစ်နေမှ ပဲ။ အပိုအလုပ်တွေ။ တို့ ဒီမှာ ပဲ ဆွမ်းသွတ်ကြမယ်။ ကဲ ပြောစမ်း၊ တိုက်သောက ဘယ်မှာ အပ်ထားလဲ။ နင် သိကိုသိရမယ်”

လူထက် ပစ္စည်းက အရေးကြီးနေသည့် ဦးမြကျော်သူအား လင်းနဒီ မဲပြီးနှင့် ခပ်လှောင် လှောင်ကြည့်ရင်း . . .

“ဆွမ်းသွတ်တာ သူတို့ သက်ပျောက်တဲ့ နေရာမှာ ပဲ သွတ်မယ်။ အပိုအလုပ်တွေအတွက် ခေါင်းခဲမနေပါနဲ့ ။ အားလုံးကို စိန်ခေါ်တယ်နော်။ ဒေါ်မြဟင်္သာက အပျိုကြီး၊ နောက်ကြောင်းရှင်းတယ်။ ဦးဝင်းနောင်က တော့ လင်းနဒီဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအတွက် အဲဒီမှာ တိုင်ပင်ကျန်ခဲ့ကြပေါ့။ ကဲ ပင်းတယလိုက်မယ့်သူ တက်၊ ကျုပ်မစောင့်နိုင်ဘူး”

လင်းနဒီရဲ့ စကားတွေက အားလုံးကို ခါချဉ်အုံ တုတ်နဲ့ ထိုးသလို ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားစေ တုန်း မြသရဖီတစ်ယောက် အဒေါ်ဇောနှင့် သူ့ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့မိပါသည် ။

အန်တီလေးတို့ ရဲ့ ကား မီးလောင်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် ကံကောင်းလျှင် အသက်ရှင်နိုင်သေး သည် ပဲ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၂)

မြသရဖီရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေရပေမယ့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာခဲ့ပြီးမှ ဒီလူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ သူမဟာ မိန်းမသားမို့ ဒုက္ခပေးမှာ လား။ နှစ်ယောက်တည်း မတော်ပါလား ဆိုသည့်အသိနှင့် တစ်မျိုး ပူပန်ရပြန်သည်။

ဒီတော့ လူကဲခတ်သည့်အနေနှင့် လင်းနဒီဆိုသူကို သရဖီ ခိုးကြည့်မိရသည်။ လူကတော့ ထန်တင်း၊ စူပုပ်နေတာပဲ။ ကားပေါ်မှာ သူမပါလာသည် လို့ တောင် မှတ်ပုံမရ။ တစ်လောကလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ထားသည့်ရုပ်ကြီးနှင့်။

အဲ . . . ရုပ်ကတော့ မဆိုး။ သူ့အဖေ ဦးဝင်းနောင်က ဗလကြီး ထွားထွားနှင့်ပေမယ့် နူးညံ့ သေးသည်။ သူကတော့ ရုပ်က မနူးညံ့။

သို့သော် ထန်တင်းနေသည့်ကြားမှ ကြည့်ကောင်းနေတာတော့ အမှန်။ မျက်ခုံးမျက်လုံး လှပကြော့ရှင်းပြီး မျက်နှာကျက် ယောက်ျားပီသသည်။ နှာတံပေါ်ပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းပိရိပုံတို့ က အချိုး ပြေပြေ။ သူဟာ လူချောတစ်ယောက်။ သို့သော် မျက်နှာမှာ အမွှေးအမှင်တွေက ထိုးထိုးထောင် ထောင်။

ဆံပင်ကလည်း ခပ်ရှည်ရှည်။ သူဟာ လူဆိုးလူယုတ်မာပုံတော့မထွက်။ ဆောင်းတွင်းမို့ ဂျာကင်ကြီးဝတ်ထားသည့်ကြားမှ လူဆိုးနှင့်မတူ။ အင်းလေ . . . လူဆိုးဆိုတာကလည်း နဖူးမှာ စာကပ်ထားတာမှ မဟုတ်

ငါတစ်ယောက်တည်း လိုက်လာမိတာ မှားသွားပြီနဲ့ တူတယ်။ သူဟာ ဦးဝင်းနောင်ရဲ့ သား ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့ လား။ သားရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပေမယ့် မြသရဖီ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

သူ့ကိုခိုးကြည့်ပြီး သရဖီ စိုးရိမ်သောကတွေ ရောက်နေတုန်း လင်းနဒီ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်ပုံက လိပ်ပြာလွင့်စရာ။

“ဒီမှာ အမိ၊ ကျုပ်ကို သူခိုးကြမ်းပိုးများ မှတ်နေသလား။ ကျုပ်က သင်္ဘောသား၊ သင်္ဘော သားမှ ကုန်းဘောင်ဆွဲချတဲ့ သင်္ဘောသားမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အော့ဖစ်ဆာ”

မြသရဖီ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်။ အသက်အစိတ်ကျော်ချင်ကျော်မည်ဖြစ်သော လူကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့အားတသင့်။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို သူကတော့ စာနာနား လည်နိုင်မည်မထင်။

“ပြီးတော့ တူမနဲ့ သားဆို သားက ဖအေအတွက် ပိုပြီးစိတ်ပူတယ်။ မင်းက တူမပါ။ စိတ်ပူ ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ”

“ဒါတော့ ရှင် စော်ကားလွန်းပြီ။ ကျွန်မက တူမဆိုပေမယ့် သမီးလိုနေခဲ့တာရှင်။ ကိုယ့် အဒေါ်အတွက် အရမ်းခံစားရတယ်။ အန်တီလေးသေတာ ရှင့်အဖေကိုယူမိလို့ ပဲ။ တကတဲ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ထွက်လိုက်ရတဲ့ ခရီး”

“အဲဒါ ဟန်းနီးမွန်းကွ၊ ငါ့အဖေခမျာ မေမေသေဆုံးကတည်းက အထီးကျန်ဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ ရတာ။ ခုမှ သူ့ဘဝစိုပြည်မယ်ရှိတုန်း ကံကြမ္မာလေနီကြမ်းက ဝင်ပြီး အပြတ်ဖြတ်သွားရသေးတယ်။ တောက်”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ၊ ရှင်လည်း ရှင့်အဖေ မိန်းမယူတာ မကြိုက်

ဘူးမဟုတ်လား။ ရှင် တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူးလေ”

“ဒါကတော့ ငါက သင်္ဘောထွက်နေရလို့ ပါ။ ငါ သင်္ဘောပြန်ကပ်တာ တစ်လပဲရှိသေးတယ် လေ။ ဒီတစ်လအတွင်းမှာ လည်း ငါ့ရည်းစားရှိရာ ပုသိမ်မြို့ကို သွားလည်နေရလို့ ပါ”

“ရည်းစားဆီများ တစ်လတောင် သွားလည်သတဲ့ ၊ အံ့ဩပါ့”

“ဟ မင်းတောင် ငါ့နောက် တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာရဲသေးတာ ပဲ။ ငါလည်း ရည်းစားဆီ တစ်လသွားလည်တာ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ No Problem . . . ပါကွာ”

“ရှင်နော် . . . စကားပြောတာ တင်တင်စီးစီးနဲ့ ။ ကျွန်မက နာရေးရှင် နာရေး။ ခုချိန်မှာ အန်တီလေးဆီသာရောက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ငရဲသားနဲ့ ပဲ သွားရသွားရ”

“ဪ . . . မင်းကငါ့ကို ငရဲသားနဲ့ နှိုင်းတယ်ပေါ့လေ၊ တောက်”

“အဖြစ်ပြောတာပါ၊ ကဲပါ . . . မြန်မြန်သာ မောင်းပါရှင်။ ဟိုမှာ ဘယ်လိုတွေ ရင်ဆိုင်ရဦး မယ်မသိပါဘူး”

“ငါတစ်ယောက်တည်းမောင်းရတာညောင်းတာပေါ့။ မင်းရောကား မမောင်းတတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မက ကားပိုင်တဲ့ လူတန်းစားမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဒေါ်အိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့ လူ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းအဒေါ်မှာ ကားရှိတာပဲလေ”

“ရှိပေမယ့် ကျွန်မ မောင်းခွင့်မကြုံသေးပါဘူး”

“အင်းပေါ့လေ . . . ညံ့တဲ့ လူက ညံ့တယ်လို့ ဘယ်ဝန်ခံမလဲ။ တော

က် ငါ့အဖေ ခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းအဒေါ်ကြောင့်”

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ မြန်မြန်ရောက်အောင်သာ မောင်းပါ”

နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုဖြစ်ကြတော့ဘဲ ပင်းတယရောက်ဖို့ သာ ဦးတည်နေမိကြသည်။ ။

နံနက် လေးနာရီလောက်မှ ပင်းတယသို့ရောက်ရှိသွားကြပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ရဲစခန်းသို့ အရင်ဝင်လိုက်ကြရသည်။ ။ နောက် ရဲစခန်း အကူအညီနှင့်ပင် ကားမှောက်သည့်နေရာသို့ သွားပြီး ကြည့်ရှုကြရသည်။ ။

ကားက ချောက်ထဲမှာ မို့ အောက်ရောက်အောင် ဘယ်လိုမှ ဆင်းလို့ မရ။ အပေါ်မှ ပဲ အားလုံးကြည့် နေကြရသည်။ ။

“မနေ့က နံနက်ဆယ်နာရီမထိုးခင် ကားတစ်စီးမှောက်သွားပြီး အောက်မှာ မီးလောင်နေတာ ကို မြင်ကြရတယ်။ ချောက်က နက်လို့ အောက်ထိအောင် ဆင်းလို့ မရဘူး။ ဒီနေ့တော့ ဒုရဲအုပ်အောင် ဝေနဲ့ အဖွဲ့အောက်ထိ ကုတ်ကတ်ပြီး ဆင်းမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် လိုက်ကြည့်မယ်။ အရိုးကျန်သေးရင်လည်း အရိုးကောက်မယ်”

လင်းနဒီ အံ့မှ ဝိုင်းကြေကွဲစွာပြောသလို မြသရဖီကလည်း မျက်ရည်များ နှင့် ငိုရှိုက်ရင်း တောင်း ဆိုခဲ့သည်။ ။

“ကျွန်မလည်း လိုက်ပါရစေရှင်၊ ချောက်ထဲကို ကြိုးနဲ့ ဆင်းကြမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မက ခြေလျင်နဲ့ တောင်တက်အသင်းဝင်ပါ။ ဆင်းနိုင်ပါ

တယ်”

“မင်းက အောက်ဆင်းပြီး ဘာလိုက်ရှုပ်မှာ လဲ၊ အပိုတွေ သရုပ်ဆောင်မနေနဲ့ ။ အမှတ်ပေးမယ့် လူမရှိဘူး”

“ဟင် ရှင် ရိုင်းစိုင်းလှသည်လား၊ ရှင်က ရှင့်အဖေရဲ့ အရိုးကိုကောက်ချင်သလို ကျွန်မလည်း ကျွန်မအဒေါ်ရဲ့ အရိုးကို ကောက်ချင် ကိုးကွယ်ချင်တာပေါ့”

“စိတ်ချ ငါကောက်လာခဲ့မယ်”

“ရှင့်ကိုစိတ်မချဘူး၊ တော်ကြာ အရိုးမှားကောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မဟုတ်တဲ့ အရိုး ကိုးကွယ်နေရမယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြတော့မလို့ ရှိစဉ် စခန်းမှူးကြီးကပင် ဖျန်ဖြေပေးရ၏။

“ကဲကဲ . . . ဒီကမိန်းကလေးလည်း မဆင်းပါနဲ့ ။ ကိုလင်းနဒီပဲ ဆင်းချင်ဆင်းပါ။ ကျွန်တော် တို့ မိန်းကလေးရဲ့ မိခင်အရိုးကို ကောက်လာခဲ့ပါမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျွန်မ ဆင်းနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တောင်တွေ ချောက်တွေ တက်ဖူး ဆင်းဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ လည်း ကျွန်မအဒေါ်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို မြင်ပါရစေရင်”

“တောက် မိန်းမတွေ တော်တော်မသိသားဆိုးဝါးတာပဲ။ ဒါနဲ့ ပဲ အလုပ်တွေ ဖင့်နွဲ့ကုန်ပြီ။ စခန်းမှူးကြီး . . . သူ့ကိုချော့ပြောမနေနဲ့ ။ ထားခဲ့”

လင်းနဒီနှင့်ဒုရဲအုပ်အောင်ဝေတို့ အဖွဲ့ ကြိုးများ ချိတ်များ ဖြင့် ချောက်ထဲသို့ ခက်ခက်ခဲခဲဆင်း သွားကြလျှင် စခန်းမှူးကြီးက မြသရဖီကို ချော့မော့နေရသည် ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ မသင့်တော်လို့ တားရတာပါ သမီးရယ်။
ဟိုမှာ . . . ဘယ် လောက်တောင် အဖြစ်တွေဆိုးနေမလဲမသိဘူး။ အနိဋ္ဌာ
ရုံတွေ မိန်းကလေးအနေနဲ့ မမြင်သင့်ပါဘူး။”

မြသရဖီ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချောက်ထဲသို့ ဆင်းသွားကြသည့်အဖွဲ့
ကိုသာ အပေါ်မှ ဆီးကြည့် နေရသည် ။ အန်တီလေးခမျာ အရှင်လတ်လ
တ် မီးလောင်ပြီး သေဆုံးသွားရရှာတာ။ အဖြစ်ဆိုး လှလေခြင်း။ အတွေး
နှင့် နုနုလှလှအန်တီလေးကို မြင်ယောင်မိရင်း မြသရဖီ ကြေကွဲနေမိသ
ည် ။ မျက်ရည်များကလည်း အတားအဆီးမဲ့စွာ စီးကျလျက်။

တစ်နာရီလောက်ကြာမှ သူတို့ အဖွဲ့တွေ ပြန်တက်လာကြသည် ။ ဒု
ရဲအုပ့်အ ဖွဲ့မှာ လုပ်ငန်း တာဝန်အရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊
သက်သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းခြင်း၊ မှတ်တမ်းယူခြင်းတို့ ကို ပြုလုပ်
ခဲ့သည် ။

မြသရဖီ၊ လင်းနဒီကို အားထားတကြီးနှင့် မေးမိသည် ။

“ဘာတွေတွေ့ရသလဲဟင်၊ ကားမီးလောင်တာ တော်တော်ဆိုးသ
လား။”

“ဆိုးတယ် . . . ကားက မီးလောင်သွားတာ ပိန်ရှ်မည်းသည်းနေတာ
ပဲ”

“အန်တီတို့ အရိုးတွေရော တွေ့သေးလားဟင်၊ ရှင်မယူခဲ့ဘူးလား။
အရိုးတွေရောခဲ့လို့ ရ လား။”

“အရိုးက တစ်စုံပဲတွေ့တယ်၊ ဖေဖေအရိုးလို့ ယူဆရတာပဲ။ အရိုး
တွေကြီးတယ်လေ။ မင်း အန်တီကတော့ ကားမှောက်တုန်းက ထွက်ကျ
လွင့်စဉ်သွားသလား မသိဘူး။ အရိုးမတွေ့ဘူး။”

“ဟင် ဒါ . . . ဒါဆိုအနီးအနားမှာ ရှာမကြည့်ဘူးလား။ အန်တီလေး အသက်ရှင်ရင်ရှင်မှာ ”

“ရှာကြည့်တယ်၊ မတွေ့ဘူး။ ချောက်ထဲမှာ အပင်တွေ ချုံပုတ်တွေလည်း မတွေ့ဘူး။ အသက် ရှင်ဖို့ ကတော့ မလွယ်ပါဘူးကွာ။ ဒီလောက်အမြင့်က ကျတာပဲ၊ တစ်နေရာရာမှာ သေနေမှာ ပေါ့”

လင်းနဒီကတော့ သူ့ဖခင်၏ အရိုးကို ကောက်ယူလာခဲ့သည် ။ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လွင့် ကျနေသည့် ဒေါ်မြဟင်္သာ၏ အိတ်ကိုလည်း ကောက်လာခဲ့သလို၊ ဦးဝင်းနောင်၏ အိတ်ကိုလည်း အကောင်းပကတိပြန်ရခဲ့သည် ။

အိတ်နှစ်အိတ်ထဲမှာ သော့များ နှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းအချို့။

“ကဲ အမိ၊ အမှုအခင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေ ရှင်းရဦးမယ်။ မနက်ဖြန်လောက်မှ ပြန်ဖြစ် မယ်။ ကွယ်လွန်သူတွေအတွက်လည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပေးရဦးမယ်။ ငိုနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ရော့ . . ဒီမှာ မင်းအဒေါ်ရဲ့ အိတ်”

“ကျွန်မက တူမပါ၊ အမွေစားအမွေခံလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေ ရှင်နဲ့ ပဲ ဆိုင်မှာ ပါ”

“အင်း . . . မင်းကသာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်နေ၊ ဟိုအိမ်မှာ တော့ ဆိုင်တယ်ထင်နေတဲ့ လူ တွေက ခုလောက်ဆို တိုက်ပဲ ဖျက်ယူနေကြပြီလားမသိဘူး။ သေချာတာကတော့ ခြံထဲကို အကုန်ဝင် နေလောက်ပြီ”

“ကျွန်မ ဘာပစ္စည်းမှ မမက်မောပါဘူးရှင်၊ အန်တီလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပနဲ့ အခုလိုသေဆုံးသွားရတာကိုပဲ ခံစားရပါတယ်”

“ကဲ နောက်မှ တဖြည့်ဖြည့်ခံစား၊ အခုသွားကြစို့။ လုပ်စရာကိုင်စရာ

တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

မြသရဖီ သူ့စကားနားထောင်ရုံမှ အပ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

*

အခန်း(၃)

ပင်းတယမှာ နှစ်ရက်ကြာခဲ့ပြီးမှ သူမတို့ တောင်ငူသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဆီအငေါ်မတည့်ကြဘူးဆိုပေမယ့် သူဟာ နူးရင်းသီးလို အပြင်က အမြင်ဆိုးပြီး အထဲမှ ချိုမြတာသိခဲ့ရသည်။

တစ်လမ်းလုံး မသိမသာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်အပြင် သူဟာ တည်ကြည်သည့်လူစားပါ။ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ရုတ်တရက်လိုက်လာခဲ့ရသည့် မြသရဖီအတွက်လည်း လိုအပ်သလို ဝယ်ခြမ်းပေးခဲ့သေး၏။ ယခု အပြန်ခရီးမှာ တော့ စကားတွေ လှိုင်းလှိုင်းဝေမနေပေမယ့် သူက မြသရဖီရဲ့ ဘဝအတွက် စူးစမ်းမေးမြန်းခဲ့သည်။

“အခု မင်း ဘာဆက်လုပ်ပြီး ဘယ်လိုရပ်တည်မယ် စိတ်ကူးလဲ။ တောင်ငူမှာ ပဲ ဆက်နေမှာ လား။”

“မသိတော့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မဦးလေးတွေကလည်း အန်တီပစ္စည်းတွေကို ဝေခြမ်းယူဖို့ လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ တကဲကဲပဲ။ ဘယ်ပြေးရမှန်းတောင် မသိပါဘူးရှင်”

“အစက ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေတာ၊ အခုကျောင်းပြီးသွားပြီ၊ အန်တီလေးကလည်း မရှိတော့ ဘူးဆိုတော့ ကျွန်မ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတော့

မှာ ပေါ့။ အလုပ်တစ်ခုခုရှာပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖြစ်အောင် ရပ်တည် တော့မယ်”

“မင်းရဲ့ မိဘတွေရော”

“မေမေက ဆုံးသွားတာ ကြာပါပြီ။ ဖေဖေကတော့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ထိုင်းမှာ ”

“ဪ”

သရဖီဘဝက ရှေ့ဆက်ရန် လမ်းမရှိတော့ပါလား။ ရှိနေသည့် ဦးလေးမိသားစုနှစ်စုကတော့ အားကိုးရပုံမမြင်။ ပြီး....သရဖီက ငယ်ငယ်ချောချောလေး။

“မင်းအဒေါ်က လက်ဝတ်လက်စားလေး ငွေလေး မပေးခဲ့ဘူးလား”

လင်းနဒီ သွေးတိုးစမ်းပြီး မေးကြည့်တော့၊ မြသရဖီ ရိုးသားစွာ ဖြေဆိုပါသည် ။

“ကျွန်မကို တစ်ကျပ်သားရွှေဆွဲကြိုးလေးနဲ့ ပုလဲနားကပ်လေးတစ်ရန် ပေးထားပါတယ်။ ငွေကတော့ ကျောင်းစရိတ်ပို့တာပဲလေ။ ဘယ်အပိုရှိမလဲ”

လင်းနဒီ ယုံပါသည် ။ မြသရဖီပုံစံက လောဘမရှိဘာမရှိ။ ယခုလည်း သူ့အဒေါ်ရဲ့ အိတ်ကို ရနေသည့်ကြားမှ ဘာလောဘမှ မတက်ဘဲ နေစရာမရှိမှာ တွေးပူနေသည့်အဖြစ်။

ဒေါ်မြဟင်္သာရဲ့ အိတ်ထဲမှာ တိုက်သောနှင့် အခန်းသောတွေ။ နောက်ရွှေဆိုင်သောလည်း ပါချင်ပါမှာ ပေါ့။

အင်း . . . ဒီသောတွေ မြသရဖီထံ အပ်ခဲ့လျှင်လည်း သူ့ဦးလေးမိသား

စုထံ ရောက်သွားမှာ မလွဲ။ လင်းနဒီ ပစ္စည်းဥစ္စာမမက်ပေမယ့် လူသေ
ကောင်ကို လဒတွေ ဝိုင်းဖဲ့သလို ဖဲ့ရွံ့စားကြမှာ ၊ ဆွဲစားကြမှာ မို့ လင်းန
ဒီ စဉ်းစားပေးနေရသည် ။

တကယ်တော့ ဦးဝင်းနောင်ဟာ ရန်ကုန်မှာ အခြေတကျရှိပြီးသားပါ
။ လင်းနဒီကိုယ်တိုင် လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ ဖခင်ရဲ့ အမွေ
ကို ဆက်ခံရမှာ အသေအချာ။ ဒီအပြင် သူ ငါးနှစ် လောက် သင်္ဘောလို
က်ခဲ့တာကလည်း စုစုဆောင်းဆောင်းရခဲ့ပြီးသား။

အစက ဒေါ်မြဟင်္သာရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ခေါင်းထဲမထည့်ပေမယ့်
ယခုကျ မြသရဖီအတွက် သူစဉ်းစားပေးမိသည် ။ သူသာ
မျက်နှာလွှဲသွားလို့ ကတော့ ဒီကောင်မလေး သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့
ရွှေဟင်္သာဖြစ်မှာ မလွဲ။

ဒီတော့ မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောပစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တောင်ငူမှာ သူ ဝုန်း
ဒိုင်းကြဲရဦးမည်။ လောဘသားတို့ ရဲ့ လောဘအိုးတွေကို စနက်တံဖွင့်ပြီး
ဖောက်ခွဲပေးရမည်။ တော်တော်တော့ အရသာရှိမှာ ပဲ။

ညီမတစ်ယောက်လုံး ကားမှောက်တာကို မပူပင်ဘဲ။ တိုက်တွေ ရွှေ
ဆိုင်တွေကိုသာ လက်ဝါး ကြီးအုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေသည့်လဒတွေအား
လင်းနဒီ ပညာပြရပေဦးမည်။